

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Uznání a výkon rozhodnutí v přepracovaném nařízení Brusel I

Dne 1. 5. 2004 se Česká republika na základě Smlouvy mezi členskými státy Evropské unie a Českou republikou (a dalšími státy) o přistoupení České republiky (a dalších států) k Evropské unii č. [44/2004](#) Sb. m. s. stala členem Evropské unie. Pro Českou republiku se tak k témuž okamžiku stal závazný režim Evropské unie platný k tomuto dni, což (nejen) pro mezinárodní právo soukromé do té doby platné v České republice znamenalo, že vedle vnitrostátních předpisů a vyhlášených mezinárodních smluv závazných pro Českou republiku, k jejichž ratifikaci dal souhlas Parlament České republiky, jsou pro Českou republiku závazné i unijní právní předpisy. V oblasti uznání a výkonu cizích[1] rozhodnutí v občanských a obchodních věcech se jednalo, resp. stále jedná primárně o nařízení Rady (ES) č. 44/2001, o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel I“).[2]

Nařízení Brusel I je platné od 1. 3. 2002, pro Českou republiku pak ode dne jejího vstupu do Evropské unie, tj. od dne 1. 5. 2004. Revize tohoto nařízení prezentovaná v souladu s bodem 28[3] jeho preambule ve zprávě Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru o uplatňování nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ze dne 21. 4. 2009 (dále jen „Zpráva“)[4] ukázala, že *„fungování nařízení je v obecné rovině uspokojivé, ale je zapotřebí zdokonalit uplatňování některých jeho ustanovení, více zjednodušit volný pohyb soudních rozhodnutí a posílit přístup ke spravedlnosti. Vzhledem k řadě nových změn by uvedené nařízení mělo být v zájmu srozumitelnosti přepracováno.“*[5] Ke dni 20. 12. 2012 tak bylo v Úředním věstníku Evropské unie vyhlášeno revidované nařízení Brusel I bis, tj. nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215 ze dne 12. prosince 2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepracované znění) (dále též „nařízení Brusel I bis“), které zrušuje a nahrazuje původní nařízení Brusel I. Nařízení Brusel I bis vstoupilo v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie, jeho použití však bude možné až ode dne 10. 1. 2015 (s výjimkou článku 75 a 76, které se použijí již ode dne 10. 1. 2014).[6]

Nařízení Brusel I bis zavádí nemalé množství změn, jež se především dotýkají možnosti rozšířit jurisdikci na osoby ze třetích zemí mimo Evropskou unii, dále pravidel posilujících účinnost dohod o volbě soudu a zjednodušení uznání a výkonu (obecně řečeno) soudních rozhodnutí. Tento příspěvek se však zaměřuje pouze na poslední ze zmíněných oblastí a to uznání a výkon cizích rozhodnutí, resp. rozhodnutí vydaných v jiném členském státě Evropské unie.

Uznání a výkon cizích rozhodnutí v nařízení Brusel I

Jedním z primárních cílů nového nařízení Brusel I bis bylo, resp. je zjednodušit tzv. volný pohyb soudních rozhodnutí. V oblasti uznání a výkonů cizích rozhodnutí to v praxi znamená nabourání do té doby klasické trojdílné struktury procesu uznání a výkonu cizích rozhodnutí, z níž v důsledku toho bylo vypuštěno tzv. prohlášení vykonatelnosti, neboli „exequaturn“.

Nařízení Brusel I upravuje uznání a výkon soudních rozhodnutí ve svých člancích 32 až 56, kde – jak už bylo výše uvedeno – rozlišuje tři základní fáze procesu uznání a výkonu cizích rozhodnutí a to

uznání, tzv. prohlášení vykonatelnosti a výkon. Pro uznání zásadně platí, že je neformální, tzn. že rozhodnutí vydaná v jednom členském státě Evropské unie jsou v ostatních členských státech uznávána bez zvláštního řízení, avšak jen do doby, než se v konkrétním případě stane sporným, zda rozhodnutí má či nemá být uznáno. Stane-li se uznání rozhodnutí sporným, může každá strana uplatňující uznání jako hlavní věc v daném sporu navrhnout, aby bylo zjištěno, zda rozhodnutí má být uznáno či nikoliv a to buď ve zvláštním řízení o uznání či v řízení o opravném prostředku proti prohlášení vykonatelnosti nebo formou předběžné otázky. Nařízení Brusel I stanovuje jak pozitivní, tak i negativní podmínky pro uznání, resp. neuznání rozhodnutí. Mezi pozitivní podmínky, které musí být splněny na to, aby cizí rozhodnutí mohlo být na území jiného členského státu Evropské unie uznáno, patří jednak podmínka, že se musí jednat o rozhodnutí dle čl. 32 nařízení Brusel I a dále, že toto rozhodnutí musí spadat do rozsahu působnosti nařízení Brusel I. Mezi negativní podmínky, tj. podmínky tzv. neuznání cizího rozhodnutí, pak zjednodušeně patří zjevný rozpor s veřejným pořádkem členského státu, v němž se žádá o uznání, vady řízení v případě rozsudku pro zmeškání, kdy nebyl žalovanému doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, ledaže žalovaný nevyužil žádný opravný prostředek proti rozhodnutí, i když k tomu měl možnost. Dále překážka *res iudicata*, tj. neslučitelnost rozhodnutí vydaných v řízení mezi týmiž stranami v členském státě, v němž se o uznání žádá, a neslučitelnost s dřívějším rozhodnutím vydaným v jiném členském státě nebo ve třetí zemi v řízení mezi týmiž stranami a pro tentýž nárok, pokud toto dřívější rozhodnutí splňuje podmínky nezbytné pro uznání v členském státě, v němž se o uznání žádá, stejně jako nedostatek mezinárodní pravomoci ve věch spotřebitelských smluv, ve věcech pojištění, v případech tzv. výlučné soudní pravomoci a dále v případech dle čl. 72 nařízení Brusel I.[7]

Cizí rozhodnutí ve shora uvedených případech nemůže být přezkoumáváno ve věci samé.[8] Je však nutné přezkoumat jeho formální náležitosti (dle čl. 53 a 54 nařízení Brusel I), tzn., zda bylo předloženo vyhotovení cizího rozhodnutí splňující podmínky nezbytné pro uznání jeho pravosti a zda bylo rovněž s tímto vyhotovením rozhodnutí předloženo i osvědčení vydané příslušným soudem či orgánem členského státu, v němž bylo rozhodnutí původně vydáno.[9]

Návrh na prohlášení vykonatelnosti v zásadě předchází podání návrhu na výkon rozhodnutí, není však vyloučeno, že bude podán současně s návrhem na výkon rozhodnutí, resp. s exekučním návrhem.[10] Návrh na prohlášení vykonatelnosti se podává (obdobně jako následně, event. současně návrh na výkon rozhodnutí) k soudu, resp. příslušnému orgánu v členském státu následného výkonu, přičemž místní příslušnost tohoto soudu, resp. orgánu se určuje podle bydliště strany či místa výkonu. Postup při podání návrhu se tedy řídí právem členského státu, v němž byl tento návrh podán. Proti rozhodnutí o prohlášení vykonatelnosti je přípustný opravný prostředek, kterým se v českém právním prostředí rozumí odvolání. Opravný prostředek se podává ve lhůtě jednoho měsíce od doručení prohlášení. V případě, že strana, vůči níž je výkon navrhován, ale má bydliště v jiném členském státě, než v němž bylo vydáno prohlášení vykonatelnosti, činí tato lhůtě dva měsíce s tím, že počíná běžet dnem doručení prohlášení vykonatelnosti zmíněné straně a to osobně či do místa jejího bydliště. O opravném prostředku pak příslušný soud rozhodne tak, že tento zamítne nebo zruší prohlášení vykonatelnosti a to neprodleně. Není přitom opakovaně oprávněn přezkoumávat rozhodnutí ve věci samé a je oprávněn jej zrušit jen na základě důvodů obsažených v čl. 34 a 35 zmíněného nařízení Brusel I. Proti tomuto rozhodnutí přitom je rovněž přípustný opravný prostředek, kterým v českém prostředí je dovolání či žaloba pro zmatečnost.[11]

Za předpokladu, že je cizí rozhodnutí vykonatelné ve státě vydání, a současně bylo prohlášeno za vykonatelné ve státě uznání a nebyly-li dány důvody pro odepření uznání cizího rozhodnutí, otevírá se prostor pro samotný výkon rozhodnutí. Samotný výkon rozhodnutí přitom v nařízení Brusel I není podrobně upraven, neboť dle čl. 40 se postup při podání exekučního návrhu, resp. návrhu na výkon

rozhodnutí řídí právem členského státu, v němž se návrh na výkon podává.[12]

Uznání a výkon rozhodnutí v nařízení Brusel I bis

Snaha o menší časovou náročnost a finanční nákladnost přeshraničních sporů a vzájemná důvěra členských států při výkonu spravedlnosti v Evropské unii podle preambule nařízení Brusel I bis odůvodňuje zásadu, že rozhodnutí vydaná v některém členském státě by měla být uznána, resp. v konečném důsledku vykonána ve všech členských státech, aniž by bylo vyžadováno zvláštní řízení, tj. aniž by byla potřeba tzv. prohlášení vykonatelnosti, tj. exequatur.[13]

Prohlášení vykonatelnosti je dle dostupných informací v některých zemích či oblastech vydáváno jen velmi sporadicky (například v roce 2004 bylo v Portugalsku vydáno jen 10 prohlášení vykonatelnosti), byť existují země, event. oblasti, kde je vydáváno podstatně více prohlášení (například v Lucembursku bylo v roce 2004 vydáno 420 prohlášení). Pokud je žádost o vydání prohlášení úplná, trvá její vydání v průměru 7 dnů až 4 měsíce. V případě neúplné žádosti je však doba trvání řízení o vydání prohlášení vykonatelnosti mnohem delší. Většina, tj. 90 až 100 % žádostí o vydání prohlášení vykonatelnosti je přitom úspěšná. Opravný prostředek, v českém prostředí odvolání, je podán jen proti 1 až 5 % rozhodnutím, odvolací řízení však na druhou stranu v některých případech může trvat i několik let.[14] Celkové náklady za řízení se v rámci Evropské unie ročně pohybují okolo víc jak 47 milionů eur, kdy průměrné náklady u jednodušších případů dosahují výše zhruba 2.200,- EUR, u složitějších se pak průměrné náklady pohybují okolo 12.700,- EUR.[15] Za této situace je proto pochopitelná snaha členských států dosáhnout jednoduššího a méně časově i finančně náročnějšího způsobu uznání a výkonu vzájemných rozhodnutí uvnitř Evropské unie, která v praxi v konečném důsledku vyústila k odstranění prohlášení vykonatelnosti z procesu uznání a výkonu cizích rozhodnutí. Což by však podle preambule nařízení Brusel I bis nemělo ohrozit nejen samotný proces uznání a výkonu rozhodnutí, nýbrž ani respektování práv na obhajobu, neboť osoba, proti níž je výkon navrhován, by stále měla mít, resp. bude mít zaručenou možnost podat návrh na odepření uznání a výkonu rozhodnutí pokud se domnívá, že je dán některý z důvodů pro jeho odepření.[16]

Jak už bylo uvedeno výše nařízení Brusel I bis kompletně zrušilo řízení o prohlášení vykonatelnosti. Původní návrh však počítal s variantou, dle které budou z pohledu prohlášení vykonatelnosti existovat dva typy cizích rozhodnutí, a to ta, ve vztahu k nimž bude prohlášení vykonatelnosti bez dalšího zrušeno. A dále ta, u nichž se přechodně bude vyžadovat prohlášení vykonatelnosti fungující na stejných principech jako doposud. Mezi rozhodnutí, u nichž by přechodně bylo vyžadováno prohlášení vykonatelnosti, přitom měla patřit rozhodnutí týkající se mimosmluvních závazkových vztahů, které vznikají z narušení soukromí a osobnostních práv, včetně pomluvy, a rozhodnutí týkající se náhrady škody způsobené nezákonnými obchodními praktikami velkého počtu poškozených, která jsou zahájena státní organizací, neziskovou organizací, jejímž hlavním posláním a činností je zastupovat a hájit zájmy sdružení fyzických nebo právnických osob jinak než tím, že by jim na komerčním základě poskytovala právní poradenství nebo je zastupovala u soudu, či skupinou více než 12 žalobců. Tento návrh však z důvodu zachování právní jistoty nakonec neprošel.[17]

Uznání a výkon rozhodnutí nařízení Brusel I bis upravuje v čl. 36 až 60. Proces uznání je až na drobné odchylky téměř totožný s předcházející právní úpravou obsaženou v nařízení Brusel I. Rozhodnutí vydaná v některém členském státě jsou tedy i nadále v ostatních členských státech uznávána automaticky, tj. aniž by bylo vyžadováno zvláštního řízení. Strana, která se hodlá v členském státě dovolávat rozhodnutí vydaného v jiném členském státě, musí pro tyto účely příslušnému soudu, resp. orgánu předložit vyhotovení rozhodnutí splňující podmínky pro ověření jeho pravosti a osvědčení dle čl. 53 nařízení Brusel I bis, event. i překlady shora uvedených listin. Příslušný soud, resp. orgán, u něhož se strana dovolává rozhodnutí vydaného v jiném členském státě, nově může pro případ, že by toto rozhodnutí bylo v členském státě původu napadeno, nebo byl by-li

ve členském státu původu proti tomuto rozhodnutí podán návrh na vydání rozhodnutí o neexistenci důvodů pro odepření uznání dle čl. 45 nařízení Brusel I bis či na vydání rozhodnutí o odepření uznání pro některý z těchto důvodů, zcela či jen z části přerušit řízení, jehož předmětem je (mj.) uznání předmětného cizího rozhodnutí. Nařízení Brusel I bis dále nově stanovuje, že k odepření uznání rozhodnutí dochází na návrh kterékoliv z dotčených stran, nikoliv, jako tomu bylo u nařízení Brusel I, bez návrhu za „pouhého“ splnění podmínek v předmětném nařízení stanovených. Samotné důvody odepření pak v přepracovaném nařízení zůstávají nezměněny s tím, že nově je za důvod pro odepření uznání rozhodnutí považován i rozpor rozhodnutí s kapitolou II oddílem 5 nařízení Brusel I bis, pokud je žalovanou stranou zaměstnanec.[18]

K výkonu rozhodnutí dle přepracovaného nařízení Brusel I bis poté nově dochází automaticky, tj. bez prohlášení vykonatelnosti. Výkon rozhodnutí se přitom opětovně řídí právním řádem členského státu, v němž rozhodnutí vydané v jiném členském státu, má být vykonáno. Tímto právním řádem se přitom řídí i důvody pro (případné) odepření nebo odložení výkonu, nejsou-li neslučitelné s důvody pro odepření uznání. Jen pro úplnost důvody pro odepření či odložení výkonu rozhodnutí jsou shodné s důvody pro odepření uznání. Řízení o odepření (odložení) výkonu rozhodnutí se zahajuje rovněž na návrh, přičemž příslušný soud o návrhu rozhoduje opětovně v blíže nespecifikované době, tj. neprodleně. Rozhodnutí o odepření výkonu rozhodnutí lze napadnout opravným prostředkem, resp. odvoláním, stejně jako lze opravným prostředkem následně napadnout i samotné rozhodnutí o opravném prostředku, pokud ovšem příslušný členský stát Komisi tento opravný prostředek oznámí.[19]

K výkonu cizího rozhodnutí v jiném členském státu dochází, jedná-li se o rozhodnutí spadající do působnosti daného nařízení a současně je-li toto rozhodnutí vykonatelné, a nebyly-li úspěšně uplatněny důvody pro odepření jeho uznání, resp. pro odepření jeho výkonu. Pro výkon cizího rozhodnutí je nutné příslušnému soudu, resp. orgánu, u něhož je v jiném členském státu žádáno o výkon rozhodnutí vydaného v jiném členském státu, opětovně a shodně předložit vyhotovení rozhodnutí splňujícího podmínky nezbytné pro ověření jeho pravosti a osvědčení, event. vč. překladů těchto dokumentů.[20]

Závěrem lze toliko shrnout, že ačkoliv byl naplněn základní požadavek volající po zjednodušení a zrychlení procesu uznávání a výkonu rozhodnutí vydaných v jednom členském státě na území jiného členského státu, tj. ačkoliv bylo z tohoto procesu odstraněno prohlášení vykonatelnosti, a byly provedeny i další drobné kosmetické úpravy, v zásadě nařízení Brusel I bis nepřineslo nic nového, neboť v podstatě kopíruje původní nařízení Brusel I s tím rozdílem, že místo prohlášení o vykonatelnosti detailněji upravuje odepření výkonu rozhodnutí, v důsledku čehož přenáší (mimořádné) opravné prostředky původním nařízením Brusel I stanovené pro prohlášení vykonatelnosti do fáze výkonu, resp. odepření výkonu rozhodnutí. To vše navíc bez konkrétní lhůty pro jejich vyřízení. Ačkoliv se tedy v ideálních případech může zdát, že odstraněním prohlášení vykonatelnosti dojde ke zjednodušení a urychlení procesu uznání a výkonu rozhodnutí mezi jednotlivými členskými státy Evropské unie, při uplatnění (mimořádných) opravných prostředků ve fázi odepření výkonu rozhodnutí se v podstatě dostáváme, resp. se můžeme dostat na stejnou úroveň (finanční i časové) náročnosti jako v případě původní právní úpravy obsažené v nařízení Brusel I.

Mgr. et Bc. Petra Konečná

[1] Cizím rozhodnutím se na tomto místě rozumí rozhodnutí vydané v některém z členských států Evropské unie, které podléhá právní úpravě obsažené v nařízení Brusel I., resp. v nařízení Brusel I bis.

- [2] KUČERA, Z. Mezinárodní právo soukromé. 7. oprav. a dopl. Vydání. Brno - Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2009. s. 462.
- [3] Dle bodu 28 preambule nařízení Brusel I nejpozději pět let po vstupu tohoto nařízení v platnost předloží Komise zprávu o jeho uplatňování a v případě potřeby předloží návrhy na jeho změnu (Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [4] Zpráva Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru o uplatňování nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ze dne 21. 4. 2009. KOM(2009) 174 v konečném znění. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [5] Tamtéž.
- [6] Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [7] Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [8] KUČERA, Z. Mezinárodní právo soukromé. 7. oprav. a dopl. Vydání. Brno - Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2009. s. 462.
- [9] Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [10] Návrh na prohlášení vykonatelnosti bylo možné podat současně s exekučním návrhem pouze do 31. 12. 2012. Dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ve znění účinném od 1.1.2013, může oprávněný podle zmíněného zákona podat exekuční návrh též (a zároveň až) tehdy, má-li být exekuce vedena podle cizího rozhodnutí, u něhož (již) bylo vydáno prohlášení vykonatelnosti podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy nebo rozhodnuto o uznání.
- [11] Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [12] Tamtéž.
- [13] Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [14] Zpráva Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru o uplatňování nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ze dne 21. 4. 2009. KOM(2009) 174 v konečném znění. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [15] VÁLKOVÁ, L. Změny v nařízení Brusel I [online]. Brno, 2012-2013. s. 112. Diplomová práce. Masarykova univerzita, Právnická fakulta [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [16] Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [17] Návrh Nařízení Evropského parlamentu a rady o příslušnosti a uznávání výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepracované znění). KOM (2010) 748. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).
- [18] Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu

soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).

[19] Tamtéž.

[20] Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. In: EUR-lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22.6.2013]. Dostupné >>> [zde](#).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Byznys a paragrafy, díl 32.: Konkurenční doložka](#)
- [Skryté ujednání v realitní smlouvě - zbytečná hra na schovávanou](#)
- [Odpovědnost člena voleného orgánu dle § 159 OZ a vymezení škody způsobené právnícké osobě](#)
- [Vnosy do společného jmění manželů a jejich valorizace v aktuální judikatuře Nejvyššího soudu a Ústavního soudu](#)
- [Právo na přístup ke kamerovým záznamům: střet GDPR, informačního zákona a praxe veřejných institucí](#)
- [Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026](#)
- [Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky \(EU\): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí](#)
- [Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu](#)
- [Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?](#)
- [Zápis ochranné známky bez komplikací. Klíčem k úspěchu je kvalitní předběžná rešerše](#)